

ситетъ; С. има своята главна област въ инструментознанието. Писалъ: „Реаленъ лексиконъ на музикалнитъ инструменти“ (1914), „Наръчникъ по музикалнитъ инструменти“ (1920), „Музиката на древността“ (1924), „Пианото“, „Сбирката отъ стари инструменти при Държавната висша музикална школа въ Берлинъ“. „Сравнителното музикознание и неговитъ основни черти“ (1930) и др.

Сакс, Ханс — Sachs, Hans — знаменитъ Нюрнбергски майстерзингеръ, род. 5 ноем. 1494 въ Нюрнбергъ, умр. 19 ян. 1576 с. т. По професия С. е бил обущаръ, ала въ сжщото време плодовитъ поетъ и създателъ на мелодии. Рихардъ Вагнеръ обезсмъртъ С., като му отрежда една отъ главнитъ роли въ „Майсторитъ пѣвци отъ Нюрнбергъ“.

Салверъ, Жерве Бернар — Salvaire, Gervais Bernard — компонистъ, род. 24 юли 1847 въ Тулуза, умр. 16 май 1916 въ Сентъ-Анъ, ученикъ на Парижката консерватория, получилъ 1872 „Римската премия“, писалъ: симфонична увертюра „Испанска сюита“ и една библейска симфония „Възкресение“ — за оркестъръ, „Стабатъ матеръ“, 113-ти Псаломъ за соли хоръ и оркестъръ, 8 опери („Ричардъ III“, „Егмонтъ“, „Сала еть динъ“), балетътъ „Фонтанътъ на феитъ“, една весела музикална игра „Лиско“, една балетъ-пантомима, — клавирна и църковна музика.

Салдони, донъ Балтазаръ — Saldoni, don Baltasar — виденъ испански учител по пѣние, компонистъ и историкъ, род. 4 ян. 1807 въ Барселона, умр. 1890 с. т., училъ въ музикалното училище при манастира „Монстератъ“, и въ Парижката консерватория, професоръ по пѣние въ Мадридската консерватория; писалъ върху испанската музика, „Биографиченъ речникъ на испанскитъ компонисти“ (1860), и компониралъ 4 опери, сарсуели, хорови пѣсни, клавирни нѣща и др.

Салиери, Антонио — Salieri, Antonio — виденъ, на времето много прославенъ, оперенъ компонистъ, род. 19 авг. 1750 въ Ленано, умр. 7 май 1825 въ Виена, ученикъ по цигулка на своя братъ — (ученикъ на Тартини) — при Пешети и Пачини въ Венеция, и камеркапелмайсторъ Г.

Гасманъ (неговъ благодетелъ) въ Виена. 1774 е камеркомпонистъ и капелмайсторъ на Италианската опера въ Виена, — мѣсто което придобива следъ написването на оперитъ си: „Le donne literate“ и „La fiera di Venezia“, и следъ кончината на Гасманъ. Когато славата му бива помрачена отъ Глукъ, той отива при него въ Парижъ за да учи, и 1784 се поставя операта „Danaides“, подъ негово и името на Глукъ, но скоро истинското авторство бива съобщено въ афиша—когато вече успѣхътъ е билъ осигуренъ. Въ Парижъ С. пише още 4 опери, а 1788 се завръща въ Виена — като придворенъ оперенъ капелмайсторъ и диригентъ на Придворната пѣвческа капела. Бетховенъ и Шубертъ сж били известни време ученици на С. Че отъ завистъ той е интригувалъ твърде много срещу Моцарта—е установено, но че го е отровилъ, това е басня. Оперитъ на С. — около 40 — се отличаватъ съ своето техническо майсторство и мелодическо богатство, но сж лишени отъ глѣбина и оригиналност. Освенъ това, писалъ е: 1 симфония, два клавирни и единъ органовъ концерти, две концертанте за флейта и обой, и за цигулка, чело и обой, 5 меси, единъ Реквиемъ, 4 Те-Деума, градуалии, сфертории, мотети, арии, кантатии, хорове, канони и пр.

Салоненъ оркестъръ — се нарича единъ малъкъ съставъ, — чиято основа е пианото и цигулката, и по-край тѣхъ, други струнни, духови и ударни инструменти, въ единиченъ ограниченъ брой — служащъ за изпълнение на музика съ по-леко съдържание.

Салонна музика — е тази, която е лишена отъ едно по-сериозно съдържание, и която служи за леко развлѣчение въ къщи — чрезъ изпълнението ѝ отъ любители.

Салпинксъ, гр. — при старитъ гърци — трѣбата.

Салтарело, ит. saltarello, фр. saltarelle — старъ италиански танцъ, въ троенъ тактъ ($\frac{3}{8}$ или $\frac{6}{8}$), съ бързи, скачащи движения. С-то се среща още презъ XVI в. като бързъ танцъ, който иде следъ пасамецото илии паваната.